

Dítky, poslouchajte rodičů ve všem;
nebo to jest dobře libé Pánu.
Ep. Kolossenským 3,20

Dan trávil velké prázdniny se svými rodiči a se dvěma mladšími bratry ve východním Dievenowě na pobřeží Baltského moře. Bydleli v půvabném malém prázdninovém domě, který se jmenoval „Carola“. Byl postaven těsně u přístavu, který velice přitahoval všechny děti. Bylo to ovšem pochopitelné, vždyť tam kotvily rybářské čluny, kutry, plachetnice a veslice. Heldovi chlapci si mohli všechno prohlížet; to měli dovolené. Ale co jim bylo přísně zakázáno, to byla ta věc, že nesmějí lézt do žádných loděk. Snad jedině tehdy, když tam byl rybář Magritz, který zároveň dělal správce „Caroly“, s ním mohli vstoupit na kutr nebo do člunu.

Danovi bylo třináct let. Měl ještě dva nevlastní bratry, pětiletého Tomáše a tříletého Pavla. Oba stále chodili za Danem a snažili se ho ve všem napodobovat. Právě proto rodiče Danovi pořád vštěpovali, že musí dbát na jejich příkazy.

Nejbližším plánem rodiny Heldovy a některých jejich známých byla plavba s rybářem Magritzem na plachetnici - na jeho velkém kutru. Měli se jí zúčastnit i oba starší Heldovi hoši. Už se na to moc těšili a i s malým Pavlíkem sledovali svého přítele rybáře, jak připravuje kutr na plánovanou plavbu. Magritz se právě chystal ještě si pro něco dojít. Dříve než odešel, napomenul hochy:

„Hned tu budu, nelezte mi na kutr, jinak byste mohli spadnout do vody. Ty už jsi velký, Dane, dej pozor na malé, nedovol jim, aby se přibližovali, než se vrátím!“

„Dan sice přikývl, ale poslouchal to jen na půl ucha. Odmalička bylo jeho největším přáním stát se jednou kapitánem na lodi. Zajásal, když rodiče rozhodli strávit prázdniny u moře. A dnes měl poprvé plout na plachetnici! Dan z toho byl nadšený. Ze břehu si prohlížel plachetnici. Co to tam na přídí bylo za lano? Snad ko-

tevní lano? Ne, kotva byla upevněna na řetězu. Dan přistoupil blíž a dříve než si uvědomil, co dělá, byl na palubě kutru.

„Dane, vždyť my nesmíme na loď!“ volal na něho ustrašeně Tomáš. Ale Dan odpověděl:

„Já hned přijdu; ale vy zůstaňte na břehu.“

Ale už bylo pozdě! Pavel, který chtěl hned lézt za Danem, skočil, ale skočil málo a byl by bezpochyby spadl do vody mezi kutr a stěnu přístavního můstku, kdyby se v tu chvíli nevracel rybář. Podařilo se mu ještě rychle přiskočit a zachytit malého chlapce - dřív než tam spadl.

„Dane, ty kluku, ty ale neumíš poslouchat!“ řekl a vrtěl přitom hlavou. „Mohlo se stát velké neštěstí. Kdyby malý spadl pod kutr, hned tak bychom ho nevytáhli.“

Sběhlo se to všechno tak rychle, že to paní Heldová s velkým strachem pozorovala jen zdálky. Ted' přispěchala. Hrozně se polekala. Bouřlivě objala nejmladšího synka a ptala se, zda ho nic nebolí. Pak se obrátila k Danovi:

„Dane, jak jsi mohl vlézt na kutr, když ti to přece tatínek výslovně zakázal!“

Dan se nejdřív také pořádně lekl. Ale pak viděl, že se Pavlovi nic nestalo, a proto vzdorovitě řekl:

„Pročpak musí Pavel všechno dělat po mně?!“

„Cože? Chceš, aby Pavel byl víc připravený poslouchat než ty?“ ptala se paní Heldová vážně.

Dan dupl nohou, v očích se mu zablýsklo, když se podíval na matku a obličej mu zčervenal hněvem: „Poslouchat a pořád poslou-

chat, jenom to pořád slyším - od rána do večera. Kéž bych už byl konečně velký a mohl si dělat, co chci!"

„Těch několik let rychle uteče, pak budeš velký - dá-li Bůh milost. A pak se budeš muset rozhodovat sám, rodiče ti už nebudou nic předepisovat. Ale jak ti bude blaze, když se i ty naučíš poslouchat! To se ti vyplatí v celém tvém pozdějším životě. Kdo neposlouchá rodiče, kteří ho chtějí vychovávat v kázni a napomínání Pána, jak chce poslouchat Boha? A jak často se v budoucnosti budeš muset podřídít - budeš muset poslechnout! Život se s nikým nemazlí. A Bůh ví, proč přikázal, že děti mají poslouchat své rodiče - ve všem! Nenapadlo tě, že On to s námi lidmi myslí také v tomto ohledu jen dobře?“

„Pořád tahle mravní kázání!“ zlobil se chlapec.

V tu chvíli se vedle své manželky objevil pan Held, který mezitím nepozorovaně přišel. Podíval se vážně na Dana a řekl: „Běž do svého pokoje; tam můžeš přemýšlet o svém chování. Plavby na plachetnici se s námi nezúčastníš.“

Dan šel pomalu k domu. Věděl, že jeho otec v takových případech nestrpí žádný odpor. Ale vzdor v jeho srdci rostl čím dál víc. Mrzutě si sedl ke stolu. Tu se tiše otevřely dveře a dovnitř vstoupila jeho matka.

„Dane, neměli bychom si o celé té věci ještě jednou promluvit?“ zeptala se prosebně.

Ale hoch jen němě a se vzdorem zavrtěl hlavou.

Paní Heldová to zkusila ještě jednou: „Nechceš aspoň poprosit tatínka o odpuštění?“

Dan neodpověděl. Podepřel si bradu lokty a hleděl zasmušile před sebe. Matka se na něho chvílku dívala, pak šla ke dveřím, ještě zaváhala a nakonec smutně opustila místnost. Dan se za ní nedíval. Teď zaslechl zvenku tatínkův hlas: „...znám jeho svévoli. Zůstane tady, to je moje poslední slovo.“ Krátce nato uviděl, jak jdou rodiče s Tomášem po zahradě k přístavišti a brzy nato vyplul kutr na moře.

Tomáš se vícekrát otáčel k domovu. Byl to velmi dobromyslný chlapeček, a bylo mu velice líto, že jeho bratr musel zůstat doma. Chtěl mu alespoň zamávat. Ale Dan se schválně schoval za závěs, aby ho Tomáš neviděl.

Dana zachvátilo velké zoufalství. Cítil se hrozně odstrčený a zdálo se mu, že s ním špatně jednali. Takhle tedy dopadla ta vy-toužená plavba na plachetnici, na kterou se tak dlouho těšil! Zlobil se na všechny. Nebyl vším vinen Pavel? Proč ho musel hned napodobovat? A rodiče - jak mohli být tak bezcitní?! Tatínek by si ničeho ani nevšiml, kdyby ho maminka na břehu nekárala tak hlasitě. Ano, maminka tím byla vinná. Měla poprosit tatínka, aby ho přece vzali s sebou. A Tomáš se samozřejmě také ani slovem nepřimluvil; byl rád, že může jet s nimi...!

Dan viděl vinu u všech, jenom ne sám u sebe. Litoval se čím dál víc. Položil paže na stůl, opřel si o ně hlavu a začal plakat.

Tu uslyšel přede dveřmi kroky. Hned se narovnal a utřel si slzy. Tetička Karin, starší příbuzná pana Helda, která viděla svůj úkol v tom, aby se starala o Dana, přicházela do pokoje. Tvářila se soucitně. Nesla tácek s perníkem. Položila ho na stůl.

„Dane, ty můj chudáčku! Bylo to, co jsi udělal, tak zlé, že jsi nesměl jet s nimi? Kdyby ještě žila tvoje maminka, něco takového

by se určitě nestalo! Jak ta byla hodná! Ta by něco takového nestrpěla!" Tetička Karin si utřela slzu z oka cípem velké zástěry.

„Nech to být, tetičko,“ přerušil Dan proud její řeči. „Copak jsi mně přinesla?“ Přitáhl si tácek blíž. Nechtěl, aby ho litovala.

„Co jsem ti přinesla? Samé dobré věci! Koláč, který jsem sama pekla, a cukr a mléko a trochu kávy - sice ji jindy ještě nemůžeš, ale něco pro útěchu přece musíš mít, ubožáčku! Tatínek by se sice zlobil, kdyby to věděl, ale - no, já rozhodně nemohu být tak tvrdá.“

Dan ji znovu přerušil: „Děkuji ti, tetičko, ty jsi věrná přítelkyně.“ Upřímně řečeno - vůbec se mu nelíbilo, když s ním tetička tak něžně mluvila, jako by byl nějaké malé dítě.

„Sedni si ke mně na chvíli. Kdepak je Pavel?“ ptal se potom.

„Ten je v kuchyni,“ odpověděla. „Chtěl sem jít se mnou, ale tatínek to vlastně zakázal. A také by mu potom možná prozradil, že jsi dostal koláč.“

Tetička si povzdechla. „Macecha zkrátka zůstane macechou, to už tak je. Můžeš mi to věřit, Dane. Jakkak by tě mohla mít tak ráda jako vlastní děti! Je hodná, to se jí musí nechat, ale...“ Ted' byla tetička zase ve svém proudu řeči a asi tak brzy nepřestane mluvit.

Když se paní Heldová stala druhou matkou Dana, radili jí, aby dál nenechávala tetičku Karin starat se o chlapce, protože by z toho mohly vzniknout těžkosti; i tak by si lépe zvykl na novou maminku, kdyby ho měla víc pro sebe. Ale paní Heldová to nechtěla takto udělat.

A tak se tetička Karin dál starala o chlapce.

Paní Heldová však netušila, že teta Karin někdy působí proti ní, když svým soucitem podporovala Danův vzdor.

Každopádně tetiččiny řeči neměly na Dana nějaký příliš velký vliv. Ale někdy, když se cítil odstrčený a když se probouzel jeho starý vzdor, tu se její slova neminula účinkem.

Dan snědl koláč a tetička vyprávěla o jeho milé zemřelé mamince. Když vyjádřila slovy svůj soucit s milovaným Danem a když vstala se slovy: „Chlapečku, chudáčku, copak tu teď budeš dělat tak docela samotinký? Já totiž musím jít s Pavlíčkem na pláž,“ tu Danovi opět začaly téct slzy. Připadal si tak politováníhodný - jak špatně s ním zacházeli!

Tu byla tetička hned u něho, hladila ho a pokoušela se ho potěšit:

„Neplač, hošíčku, víš co? Přivedu ti tvého kamaráda Patrika; může si s tebou hrát. Ven nesmíš; ale když bude Patrik pryč, až se vrátí tvoji rodiče, tak se ani nemusejí dozvědět, že tu byl; stejně se nebudou ptát.“

Když odcházela, bručela si pro sebe: „Přece nemohu nechat chudáka hochu tak úplně samotného!“ Tím uklidnila své svědomí.

Dan si osušil slzy. To byl dobrý nápad. Patrik byl syn profesora Steina, také oni tu trávili prázdniny. Jejich prázdninový dům byl hned vedle. Kdyby u něho byl Patrik, samota by rázem byla pryč. Patrik byl tak odvážný, takový veselý a bujný ... Vtom se ozvalo Danovo svědomí. Dan věděl, že rodiče nevidí moc rádi jeho přátelství s Patrikem. Také Patrik brzy ztratil maminku a jeho tatínek a hospodyně se o něho moc nestarali. Dan se však utěšoval tím, že ne on, nýbrž tetička Karin přišla na nápad přivést Patrika; a nakonec - vždyť rodiče se o tom vůbec nemusí dozvědět.

Netrvalo dlouho a objevil se Patrik. Byl to silný čtrnáctiletý chlapec. Oči mu svítily bujností.

„Tak co, Dane, musíš tu být zavřený?“ řekl Patrik, když vstoupil do pokoje. „Zase jsi neposlouchal?“ dodal posměšně.

Dan zrudl hněvem a už měl na jazyku ostrou odpověď, ale Patrik ho uklidňoval: „Starý brachu, vždyť já tě chápu, vím, jak ti je. - Přinesl jsem ti něco pěkného pro útěchu. Podívej se, dva báječné mořské ježky a kousek jantaru, jaký určitě ještě ve své sbírce nemáš.“

Brzy nato se oba chlapci zabrali do rozhovoru o ceně jednotlivých věcí. Jejich sbírky byly pro ně v tu chvíli jejich nejmilejším majetkem. Dan přinesl svou sbírku a Patrik ji hodnotil. Přitom jim uplynula hodina času. Bylo šest hodin a o půl sedmé se měli vrátit Danovi rodiče z plavby na plachetnici. A tak se Danovi zdálo být moudré poslat teď Patrika pryč.

Dan byl zase sám. Sedl si na okenní parapet a díval se na přístaviště. Kdyby kolem alespoň proplul nějaký člun nebo kdyby bylo vidět něco zajímavého! Je to opravdu nuda, být takhle sám! Kolik může být hodin? Neměl u sebe hodinky. Ještě nikdy mu nepřipadalo přístaviště tak bez života jako dnes večer. Kde byli teď asi jeho rodiče? Jestlipak už se brzy vrátí? Už dávno muselo být půl sedmé. A kde byla teta Karin a Pavlík? Celou tu dobu je neslyšel, musejí se už přece také vrátit z pláže!

Pořád se díval z okna, aby viděl připlouvat kutr.

Když tak čekal a plynula minuta za minutou, aniž by se ukázaly bílé plachty lodi, znovu v něm vzplál starý vzdor, a to se vší silou. „Ted' už musí být přinejmenším půl osmé,“ zlobil se. Ale vlastně ne, to by tu už byla zpátky teta s Pavlem, který v tuto dobu už

chodí spát. Kde jen mohou být? Danova zlost se stupňovala. Kde všichni jsou? Znovu si vzpomněl na slova tety Karin. Nebylo to pobuřující, jak s ním jednali? Myslel na Patrika; ten by odtud už dávno utekl. Bylo vůbec nutné, aby si nechal líbit takové zacházení: být tu zavřen celé hodiny - jako malé dítě? Ne a ne! A déle už to nechtěl snášet. Tetička měla pravdu. Něco takového mohla nadělit jen macecha!

A už Dan vyskočil na parapet a jedním skokem byl venku na zahradě. Vzorně se rozhlédl kolem sebe; ať ho vidí, kdo chce, to mu bylo jedno. Zdálo se mu, že je v právu, když si zjednal svobodu.

„Vidíš, malý, to je dobře, že máš dost odvahy sám se osvobodit, zrovna jsem pro tebe chtěl jít,“ volal na něho zdaleka Patrik. „Víš, co jsem zrovna slyšel od rybáře Sarnowa?“ Dan zavrtěl hlavou a Patrik důležitě pokračoval:

„Představ si, tvoji rodiče se nevrátí dřív než za hodinu a půl. Vítr úplně přestal, musejí křižovat podél celého Dievenowa. A to trvá proti proudu nejméně hodinu a půl, jak říkal Sarnow.“

„Tak to jsem tedy rád, že jsem se sám osvobodil, protože to bych musel ještě dlouho čekat!“ Dan se snažil, aby jeho hlas zněl sebejistě. I když si byl v nitru dobře vědom, že není v právu, před kamarádem to nechtěl dát najevo; a svědomí uklidňoval tím, že vlastně už byl doma zavřený déle, než to otec určil.

„Co teď podnikneme?“ ptal se Patrik, plný touhy po nějaké činnosti.

„No, myslím, že zůstaneme na zahradě,“ navrhl Dan.

„Ne, chlapečku, to v žádném případě. Teď musíme dělat něco pořádného. Nebo jsi ještě pořád nervózní?“ A přitom se posměš-

ně díval na Dana. „Můžeš se spolehnout, že vaši se nevrátí dřív než za půl druhé hodiny. A to je za dlouho. Půjdeme trochu k vodě; Magritzův člun je tam tak opuštěný a čeká na nás. Pojd', trochu se v něm pohoupáme. Není tam ani človíčka, který by nás viděl.“

O chvíli později už oba seděli v člunu.

Ted', když už tak jako tak přestoupili tatínkův příkaz, byl Dan čím dál odvažnější. V rybářském člunu náhodou ležela vesla. A když Patrik navrhl malou vyjížd'ku, Dan hned svolil. Přístaviště bylo jako po vymření, nikdo je tedy neviděl.

Dali se do díla. Dan skočil na přístavní lávku, aby odvázal člun, a Patrik se chopil vesel. V tu chvíli se najednou na břehu objevil malý Pavlík. Utíkal, co mohl nejrychleji, k lávce a už zdálky volal: „Dane, Dane, já chci jet s vámi!“

Dan se na něj rozzlobeně podíval; ted' bylo všechno pokaženo, protože se každou chvíli musí objevit tetička Karin. Ne zrovna jemně chytil malého bratra za ruku a zeptal se ho: „Kde je tetička Karin? - Vrat' se k ní, tady tě nepotřebujeme!“

Pavlíkův obličej se protáhl a chlapeček začal natahovat. „Já jsem přece tetičce utekl a ona ještě dlouho nepřijde.“ A s prosebně sepjatýma ručičkami žadonil: „Prosím, prosím, Dane, vezmi mě s sebou!“

„Co ted'?“ ptal se Dan svého přítele. „Přece ho tu nemohu nechat samotného u vody.“

„Tak ho jednoduše vezmeme s sebou,“ navrhl Patrik. A po tomto rychlém rozhodnutí posadil chlapečka, který radostí tleskal rukama, do člunu. „Ted' ale rychle, musíme doplout tamhle za tu loď, aby nás stařenka hned nenašla!“ dodal.

Několikrát zabral vesly a už byli schovaní. Netrvalo dlouho a z dálky uslyšeli úzkostné volání tetičky. Chlapci v člunu se tiše chichotali. Jak se zdálo, také malého Pavla velmi bavilo to, jak tetičku přelstili. Byl celý rozjařený a opravdu pyšný na to, že ho tetička Karin marně hledá. Když už neslyšeli její hlas, řekl Patrik: „A teď poplujeme směrem na Dievenow - západ. Teď už nás neuvidí. Určitě už je doma a hledá Pavla.“

Patrik horlivě vesloval. Proud je hnal a brzy se přiblížili k druhému břehu. Dosud vesloval Patrik sám, ale Dan chtěl také veslovat. Protože měli jen dvě vesla, dohodli se, že si každý vezme jedno veslo. Pavlíka posadili z lavičky na dno člunu a nařídili mu, že má být zticha a klidně sedět, aby nespadl do vody.

Mladí veslaři tak horlivě zabírali vesly, že si ničeho nevšimli; jen pořád dávali pozor, zda se neblíží kutr. Nevšimli si, že zapadá slunce a pomalu se začíná stmívat. Najednou sebou Dan polekaně trhl.

„Ty, Patriku, musíme jet zpátky, vždyť už bude tma! Jak se tetička bude bát! Nechápu, že se rodiče ještě pořád nevracejí. Jen aby nás tady nepřekvapili!“

Malému Pavlovi se to už také přestávalo líbit. „Chci domů, je taková zima!“

„Jen mně tady nezačněte oba fňukat!“ zavelel Patrik. „Přece vidíte, že už jsem obrátil člun.“

Pavlíček se lekl, přestal prosit, že chce domů, ale pořád ještě slzel. Povážlivě se ochladilo a on měl na sobě jenom lehký letní oděv. I Dan mlčel a pomáhal Patrikovi, jak se dalo. Ale tak lehké to nebylo. Chlapci vpluli do zálivu u západního Dievenowa. Vjezd do něho byl úzký a pro Patrika a Dana, kteří přece jen nebyli ve

veslování trénování, bylo opravdu obtížné dostat člun zase ven, zvláště když tu kotvily ještě jiné lod'ky. Konečně se jim to přece jen podařilo a Patrik si s ulehčením oddychl. Ani on se necítil moc dobře, když pomyslel na Danova tatínka. Mohly by nastat velké nepříjemnosti! Na obloze už svítil měsíc a rychle se setmělo. A teď se ještě ke všemu dělala mlha! Patrik se rychle rozhlédl, ale kutr zatím nebyl vidět. „To je dobře!“ pomyslel si. Ve východní části Dievenowa se rozsvítila první světla.

„Dane, teď ale musíme dělat! Chápeš? Když si pospíšíme, za deset minut tam musíme být!“ pobízel Patrik a oba chlapci se opřeli do vesel. Veslovali vši silou. Nepočítali však s proudem, který byl zvláště v těchto místech velmi silný. Jak je předtím s překvapující silou hnal k západu, tak jim teď bránil v plavbě na východ, stále hnal lod'ku doprava. Pavlíček začal hlasitě naříkat: „Já chci domů, je mně hrozná zima a bojím se, když je taková tma!“

Patrik ztratil trpělivost. „Sedni si k tomu malému křiklounovi,“ vybídl Dana. „Vezmi ho na klín, ať mu není tak zima. Stejně neu-míš veslovat; vůbec se nehýbeme z místa. Raději budu veslovat oběma vesly.“

Moc se mu nedařilo skrýt svůj neklid. S tak silným proudem nepočítal. Malého Pavlíka mu bylo líto, protože tak naříkal. Pavlíček se trochu uklidnil, když ho Dan vzal na klín a konejšivě na něho mluvil.

Dan byl plný neklidu a strachu. Jak to dopadne?! Neměl vůbec jezdit! Kdyby byl raději uposlechl tatínkova příkazu! Kdyby s sebou alespoň nebrali Pavlíka!

„Dane, ty dávej pozor na směr a říkej mně, jak mám kormidlovat,“ poručil Patrik, „ať se mohu úplně věnovat veslování!“

Dan se díval ke břehu východního Dievenowa. Světla svítala pouze zastřeně. Tamhle bude asi molo, a těsně vedle přístavní lávka, ke které se musejí dostat. Mlha a mdlé světlo měsíce ho pořádně mátlý! Dan si už vůbec nebyl jistý, zda jsou opravdu ještě tak daleko, jak se to zdá. Hledal černé a červené bóje, které označovaly plavební dráhu a jejichž čísla si při začátku plavby četl. Ale marně. Ted' neviděl ani jednu. Ještě jednou se upřeně podíval na břeh.

Tu - co to bylo? Vždyť to světlo ve výšce, které až dosud považoval za světlo na pobřeží, se pohybovalo, ano, trochu níže ted' rozeznal zelené světlo. To musí být loď, parník! A ted' spatřil ještě červené světlo po levé straně. Bleskovou rychlostí mu projelo hlavou, co se dozvěděl o lodích, červená - levobok, tedy vlevo, zelená - pravobok, tedy vpravo, to říkala poziční světla. Hruža, loď jela přímo na ně!

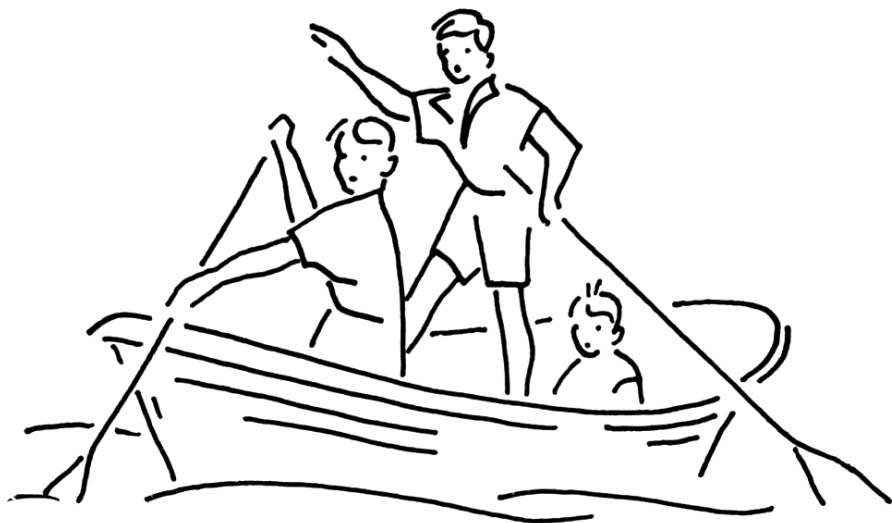
Ano, ta loď byl „Námořní dělník“, velký štětínský nákladní parník, který jinak plul téměř výhradně za dne, ale právě tohoto srpnového večera musel konat jednu ze svých řídkých nočních plaveb. Chlapec v člunu začal tušit velké nebezpečí, které jim hrozilo.

„Patriku, parník!“ křičel Dan zoufale. „Jede přímo na nás!“

Patrik vyskočil a ohlédl se; při veslování seděl zády ke směru plavby. Loďka se zahoupala a Pavlík začal hlasitě plakat.

„Ten nás přejede!“ zvolal Patrik, který se zhrozil. Hoši, plní strachu, zírali na obludný černý kolos, který se k nim rychle blížil. Patrik klesl jako ochromený zpátky na lavičku. Unaveně nechal spadnout vesla do vody.

„Přejede nás! Převrátíme se!“ Jeho hlas se třásl.

„Musíme křičet!“ volal Dan.

„Ti nás nikdy neuslyší, zvuk strojů je příliš hlasitý,“ odpověděl Patrik zoufale.

Pavlíček se přitiskl k bratrovi a žalostně naříkal: „Maminko, maminko, přijď, já chci k mamince!“ Zodpovědnost za malého bratra přivedla Dana k jasnějšímu přemýšlení. Znovu posadil malého na dno člunu a se spěšnými slovy: „Pavličku, já tě dovezu domů!“ sáhl po veslech.

„Ale kam? Kurs parníku neznáme. Bóje nejsou vidět; možná, že mu vjedeme přímo do cesty,“ namítl Patrik.

„Ne, ne, musíme zpátky k západnímu břehu; to je nejjistější. Víím, že jeho jízdni dráha je víc vpravo!“ křičel Dan a už několika úderů vesel obrátil loďku a kormidloval k západnímu břehu.

Danův odvážný zásah vrátil naději i Patrikovi. „Pomohu ti, dej mi jedno veslo!“ zavolal a s odvahou zoufalství teď veslovali oba hoši. Trápil je pláč malého Pavlíka a paže se jim chvěly, když viděli, jak se k nim parník přibližuje čím dál víc, a to se smrtelnou jistotou.

„Právě křížíme jeho plavební dráhu!“ křičel Patrik a ustrašeně se podíval na černou bóji, která se před nimi vynořila. Ale Dan horlivě vesloval dál, takže ani Patrik nepovolil. Teď pomohl i proud, který je hnal zdatně na západ. Už mysleli, že jsou zachráněni, když vtom ...

„Obrací se!“ pronikavě křikl Patrik. A skutečně. Parník zahýbal k západu a už zase jel na ně. Jsou opravdu ztraceni? Na chvíli jako by se Danovo srdce zastavilo. Cítil, jak ho opouští síla a jak se jeho tělo začíná rychle třást. Tu - Bohu buď chvála - nastala změna! Plavební dráha lodi tu zahýbala ostrým obloukem a ten hrozný černý kolos se svými nepřátelskými světly, které prosvěcovaly mlhu jako nějaké ohnivé oči, plul na volné moře. Chlapci v lod'ce byli zachráněni.

„Tady je rákosí! - Jsme zase úplně na západě,“ řekl Patrik. Chlapci seděli naprosto vyčerpaní na lavičkách. Strach ze smrti a obrovská námaha byly pro jejich síly příliš velké. Nebyli v stavu hned pokračovat v plavbě. -

Ve východní části Dievenowa zatím panovalo velké pozdvižení. Tetička Karin zoufale hledala Pavlíka. Jeho náhlé zmizení pro ni bylo tím horší, protože si sama musela klást hrozné výčitky. Ona sama tím byla vinna, že jí mohl Pavlík utéci. Když se vraceli z pláže, chtěla v malém krámku poblíž lázeňského domu koupit nějakou maličkost pro Dana, aby ho trochu potěšila. Pavlík si mezitím s jiným malým chlapečkem prohlížel mušličky a hračky, vystavené

ve vedlejší výloze; a když do toho byl tak zabraný, chtěla mezitím rychle něco koupit. Ale kdo popíše její zděšení, když vyšla z obchůdku a Pavlík tam nebyl! Rychle ho utíkala hledat, nejdřív k přístavišti parníků, kde si Pavlíček tak rád hrál, pak k malému cizímu chlapečkovi, který s ním stál u lázeňského domu, ale Pavel nebyl k nalezení. Byla úplně zoufalá. Kde jen mohl být? Chtěla dojít pro Dana, aby jí pomohl hledat; ale i toho marně hledala. Dan byl také pryč! Co teď? Stará paní se bezmocně rozhlížela. Znovu a znovu volala jména obou hochů, ale nikdo jí neodpovídal. Teď se už brzy musejí vrátit pán a paní Heldovi! Jak se před nimi bude moci ukázat bez Pavlíka? Stará paní zoufale pobíhala sem tam. Napadla ji hrozná myšlenka: Co když Pavel spadl do vody? Znovu běžela k přístavišti, ale nic neviděla. A tamhle - nejdou to Heldovi? Tetička Karin se k nim řítila.

„Pavel - neviděli jste Pavla?“ zajíkala se.

Paní Heldová zbledla. „Karin, co se stalo?“

Tetička Karin, vzlykajíc, podávala zprávu o tom, co se přihodilo. Rodiče se velmi zděsili. Tomášek plakal. Paní Heldová spěchala domů, prohledala byt i zahradu, ale marně!

Její muž mezitím běžel zpátky k přístavišti a už zdaleka volal na Magritze. Ten byl zrovna něčím plně zaměstnán. Pan Held slyšel jeho rozčilený hlas: „Tak to už je trošku moc! Hej, ty chlapíku, nemůžeš jet pomaleji?“ křičel z přístavního můstku, protože podél břehu směrem na moře právě proplul velký parník. Zvedly se velké vlny, kutr se rozhoupal a přídí neustále narážel do prken přístavního můstku. Magritz se tomu snažil zabránit tím, že tyčí odtlačoval kutr od prken. Teprve nyní si všiml pana Helda a když se dozvěděl o zmizení dětí, zamýšleně se poškrábal na hlavě a řekl: „Ach ne, snad ty děti nejsou v zálivu, to by se mohlo stát

velké neštěstí - to by tedy mohlo! Tak to se po nich musím hned podívat..."

Pan Held měl čím dál větší strach.

A už byl Magritz na břehu a spěchal k přístavní lávce, kde byly zakotveny jeho čluny. Cestou vysvětloval: „Ta velká loď, kterou jste tu viděl, to byl totiž parník ‚Námořní dělník‘. Pluje hodně rychle; a kdyby se mu děti připlety do cesty, no, v takovém případě...“. Svou řeč doplnil výmluvným pohybem ruky.

Pan Held zůstal jako přimrazený. Ted' už viděli přístavní lávku. Opravdu, jeden Magritzův člun chyběl! Byly tam jen dva! Rybář moc nemluvil. Tady bylo potřeba jednat. Řekl jen krátce: „Rychle uvolněte řetěz. Já přinesu vesla!“ Jeho žena, která to všechno také slyšela, už mu vycházela ze zahrady naproti a nesla obě vesla. Za ní šla paní Heldová a tetička Karin. V nejbližším okamžiku nastoupili oba muži do člunu a veslovali do zálivu. -

Tři chlapci, které muži brzy našli, sice byli zachráněni, avšak tento večer, kdy byli hoši tak blízko smrti, měl mít ještě zlé následky.

Za dva dny se do prázdninového domu Carola dostavila nová starost. Malý Pavlík se znovu ocitl v nebezpečí života. Silně se nachladil při plavbě zálivem a lékař se obával zápalu plic. Přes noc se všechno úplně změnilo, pěkná prázdninová nálada byla úplně pryč. Maminka a tetička Karin, které si stále dělaly výčitky, se ani nehnuly od Pavlíčkovy postele. Dan a Tomáš sklíčeně chodili kolem po špičkách. Otec byl velmi vážný; nevšímal si jich a téměř nemluvil; ještě tak pro Tomáše občas měl nějaké laskavé slovo. Neposlušnost a hrozná lehkomyšlnost nejstaršího syna mu dodala. Dan trpěl. Trápily ho hrozná výčitky svědomí, a neměl nikoho,

komu by mohl vylít srdce, protože maminka byla skoro pořád u nemocného Pavlíka. Mnohokrát si sliboval, že už nikdy, nikdy v životě nebude takový, aby nedbal na příkazy rodičů nebo aby se proti nim dokonce vzpurně postavil. Ale co by to všechno bylo platné..., kdyby si teď Bůh k sobě vzal malého Pavlíka? Neodvážil se to domyslet: Pavlíček, ten odvážný malý chlapeček, kterého měl tak rád, ten že by u nich už nebyl ...? Odpustili by mu to kdy rodiče? Jak by ještě někdy mohl být šťastný? Schoval obličej do dlaní a hořce plakal.

Věděl, jak velice maminka visela na malém bratříčkovi. Teď však také cítil, že měla ráda i jeho. Nyní se mu jakoby otevřely oči pro její lásku, když ve své těžkosti toužil po její mateřské náklonnosti. A tato těžkost vznikla jeho zlým jednáním. Ach, co by za to dal, kdyby ji teď mohl poprosit o odpuštění!

Mohl však po tom všem, co se stalo, ještě doufat v odpuštění? Jak rád by o odpuštění poprosil i tatínka, kdyby se jen odvážil!

Hodiny se líně vlekly. Konečně třetího dne jim lékař znovu dal naději. Nebezpečí zápalu plic pominulo a při dobré péči se malý pacient brzy zotaví. Při této zprávě se všem ulevilo.

Také paní Heldová načerpala novou sílu a našla si čas poohlédnout se také po nejstarším synovi. V uplynulé dny ji skličovalo, že ho vidí takového ustaraného. Pozorovala na něm, že jej trápí výčitky a že činí pokání.

Láskyplně jej oslovila:

„Dane, můj hochu, žádná vina není tak velká, aby nemohla být odpuštěna.“

„Maminko, já vím, že jsem udělal něco moc zlého, ach, prosím tě, odpust' mně - ale jestlipak mně odpustí také tatínek...?“

„Já ti odpouštím, Dane, ráda ti to odpustím; a také tatínek ti odpustí, vždyť tě má přece rád!“

Maminka objala Dana a pevně ho k sobě přitiskla.

„Ještě něco, maminko, ...“ začal potom váhavě.

„Copak?“

„Já - já bych se chtěl obrátit. Pán Ježíš na mě už dlouho čeká, to vím, často nám to říkali v nedělní školce. Ach, kdyby byl náš člun rozbit! Já vím, že moje vina před Spasitelem je veliká! Ten jeden den mně ukázal, co všechno je v mém srdci - čeho jsem schopný, kolik hříchu ve mně je. Ach, maminko, pomoz mně, modli se se mnou!“

Jak dobře rozuměla paní Heldová tomu, co se dělo v srdci chlapce. Její muž byl kvůli naléhavé návštěvě půl dne mimo domov, proto sama s Danem poklekla, a prostými slovy řekla Pánu Ježíši, co chlapce trápí. A také Dan sám vyznal svou vinu, svévoli a neposlušnost a prosil Spasitele, aby mu odpustil, aby ho očistil a aby jej přijal za Svou ovečku.

Když vstali od modlitby, byli oba velice, velice šťastni. Večer pak šli společně za tatínkem; a jak se radoval i pan Held, když poznal, jaké dílo Boží milosti se stalo v srdci jeho syna! Jak rád mu odpustil i on!

Bůh musel použít strach a těžkost, aby dosáhl srdce. I v tomto případě to byla Jeho láska, která Ho nechala takto jednat. Plavba v člunu, která málem mohla mít tak hrozný konec, se stala Danovi trvalým požehnáním.

Volně přeloženo z Dein Ziel, Heft 12, ChSV Hückeswagen 1984.

ŠÍŘENÍ PÍSMĀ SVATÉHO
www.sirenipismasvateho.cz
2013